

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 159/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. V., USA, zastúpeného advokátom JUDr. M. J., Č., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu upraveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 21 Nc 114/00-160 zo 16. augusta 2002, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 CoP 1/04 z 23. septembra 2004 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 182/2007 z 26. októbra 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. januára 2008 doručená sťažnosť M. V., USA (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. J., Č., v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu upraveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 36 ods. 1

Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 21 Nc 114/00-160 zo 16. augusta 2002, rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 CoP 1/04 z 23. septembra 2004 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 182/2007 z 26. októbra 2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že označeným rozsudkom okresného súdu bola maloletá A. V. zverená do výchovy matky A. V. a sťažovateľ bol zaviazaný platiť výživné na maloletú A. V. v sume 2 000 Sk. Zmeškané výživné v sume 37 320 Sk bol zaviazaný zaplatiť matke v lehote do 3 mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie. O odvolaní rozhodol krajský súd tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Rozsudok okresného súdu č. k. 21 Nc 114/00-160 zo 16. augusta 2002 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 CoP 1/04 z 23. septembra 2004 nadobudol právoplatnosť 12. februára 2004.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 179/2005 z 21. septembra 2005 dovolacie konanie zastavil s odôvodnením, že sťažovateľ napriek výzve okresného súdu v určenej lehote nepoveril svojím zastupovaním v dovolacom konaní žiadneho advokáta, hoci bol poučený, že ide o zákonnú podmienku dovolacieho konania.

Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 179/2005 z 21. septembra 2005 napadol sťažovateľ sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. februára 2006. Ústavný súd nálezom č. k. II ÚS 157/06-55 z 29. marca 2007 vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 179/2005 z 21. septembra 2005 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 179/2005 z 21. septembra 2005 zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Ako z odôvodnenia nálezu ústavného súdu

č. k. II. ÚS 157/06-55 z 29. marca 2007 vyplýva, k porušeniu označených práv sťažovateľa došlo tým, že najvyšší súd zastavil dovolacie konanie pre nepredloženie splnomocnenia sťažovateľa udeleného advokátovi, hoci zo spisu sp. zn. 21 P 281/2004 z listov č. 97 – 99 podľa názoru ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ požadované splnomocnenie na výzvu okresného súdu predložil, a preto splnil podmienku povinného právneho zastúpenia pre dovolacie konanie sp. zn. 3 Cdo 179/2005, v dôsledku čoho nebol dôvod na zastavenie dovolacieho konania pre nesplnenie tejto podmienky konania. Podľa názoru ústavného súdu bolo vecou najvyššieho súdu, akým spôsobom preverí splnenie všetkých podmienok dovolacieho konania. Aj keď môže ísť o technické, resp. administratívne nedopatrenia konajúceho súdu, toto nemôže ísť na ťarchu sťažovateľa a mať za následok odoprenie mu prístupu k súdu.

Najvyšší súd po doručení rozhodnutia ústavného súdu č. k. II. ÚS 157/06-55 z 29. marca 2007 a doplnení dovolania sťažovateľom podaním z 25. júna 2007 o podanom dovolaní sťažovateľa znova rozhodol, a to uznesením sp. zn. 3 Cdo 182/2007 z 26. októbra 2007 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol s odôvodnením, že dovolanie je neprípustné.

Porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodňuje sťažovateľ tým, že s rozsudkom okresného súdu č. k. 21 Nc 114/00-160 zo 16. augusta 2002, s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 CoP 1/04 z 23. septembra 2004 a s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 182/2007 z 26. októbra 2007 kategoricky nesúhlasí, týmito rozhodnutiami mu bolo odopreté právo domáhať sa svojho práva, pretože súdy všetkých stupňov sa nedostatočne zaoberali jeho tvrdeniami, námietkami a dôkaznými návrhmi a dostatočným spôsobom sa s nimi nevysporiadali. Okresný súd nevykonal vo veci sťažovateľom navrhované znalecké dokazovanie, neusiloval sa zistiť skutkový stav veci a aproboval protiprávne konanie matky dieťaťa. Žiaden zo súdov nevzal do úvahy právoplatné rozhodnutie Okresného súdu okresu W., USA z 30. novembra 2001 č. CDDMOO1816, ktorým bola maloletá zverená do výchovy sťažovateľa. Najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa ako neprípustné napriek tomu, že ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 157/06-55 z 29. marca 2007 jeho pôvodné rozhodnutie zrušil. Sťažovateľ je preto

toho názoru, že ak by skutočne v tomto prípade dovolanie prípustné nebolo, ani ústavný súd by jeho skoršej sťažnosti nevyhoviel.

Sťažovateľ žiadal ústavný súd, aby vydal nález tohto znenia:

„1) Základné právo M. V. na súdnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo rozsudkom Okresného súdu v Žiline zo dňa 16. 08. 2002, č. k. 21 Nc 114/00-160, rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 23. 09. 2004, č. k. 5 CoP 1/04, a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. 10. 2007, č. k. 3 Cdo 182/2007, porušené.

2) Rozsudok Okresného súdu v Žiline zo dňa 16. 08. 2002, č. k. 21 Nc 114/00-160, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 23. 09. 2004, č. k. 5 CoP 1/04, a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. 10. 2007, č. k. 3 Cdo 182/2007, sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3) Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania pre Ústavným súdom Slovenskej republiky vo výške 6.732,- Sk za 1 úkon prevzatie a príprava, 1 úkon podanie sťažnosti a 2 režijné paušály (1 úkon á 3.176,- Sk, režijný paušál á 190,-Sk) v zmysle § 11 ods. 2 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov.“

Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 182/2007 z 26. októbra 2007 bolo doručené právnomu zástupcovi sťažovateľa 22. novembra 2007.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Vo vzťahu k rozsudku okresného súdu č. k. 21 Nc 114/00-160 zo 16. augusta 2002 a rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 CoP 1/04 z 23. septembra 2004 sťažovateľ tvrdí, že týmito bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právo upravené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to z toho dôvodu, že súdy sa

nedostatočne zaoberali jeho tvrdeniami, námietkami a dôkaznými návrhmi a dostatočným spôsobom sa s nimi nevysporiadali, keďže nevykonali vo veci sťažovateľom navrhované znalecké dokazovanie, neusilovali sa zistiť skutkový stav veci a nevzali do úvahy právoplatné rozhodnutie Okresného súdu okresu W., USA z 30. novembra 2001 č. CDDMOO1816, ktorým bola maloletá zverená do výchovy sťažovateľa.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť ústavný súd odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02). Vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základných práv rozsudkom okresného súdu č. k. 21 Nc 114/00-160 zo 16. augusta 2002, pretože jeho preskúmvanie zveruje Občiansky súdny poriadok odvolaciemu súdu. Časť sťažnosti sťažovateľa smerujúcu proti rozsudku okresného súdu č. k. 21 Nc 114/00-160 zo 16. augusta 2002 ústavný súd preto odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnutý rozsudok okresného súdu č. k. 21 Nc 114/00-160 zo 16. augusta 2002 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 CoP 1/04 z 23. septembra 2004 nadobudol právoplatnosť 12. februára 2004 a sťažovateľ doručil sťažnosť ústavnému súdu 18. januára 2008, t. j. po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd časť sťažnosti sťažovateľa smerujúcej proti rozsudku krajského súdu odmietol z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Ústavný súd posudzoval z hľadiska namietaného porušenia práv sťažovateľa ďalej tú časť sťažnosti, v ktorej namieta porušenie svojich práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn.

3 Cdo 182/2007 z 26. októbra 2007, a to z dôvodu, že najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa ako neprípustné napriek tomu, že ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 157/06-55 z 29. marca 2007 jeho pôvodné rozhodnutie zrušil. Sťažovateľ tvrdí, že ním podané dovolanie bolo prípustné a najvyšší súd sa ním mal preto meritórne zaoberať. Keďže sa dovolaním sťažovateľa meritórne najvyšší súd nezaoberal, nevysporiadal sa so sťažovateľovými tvrdeniami, námietkami a dôkaznými návrhmi v priebehu konania, nevzal do úvahy ani právoplatné rozhodnutie Okresného súdu okresu W., USA z 30. novembra 2001 č. CDDMOO1816, ktorým bola maloletá zverená do výchovy sťažovateľa.

Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. októbra 1998).

Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02), ak postup súdu bol v súlade so zákonom a v takom prípade nemôže byť ani dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia k otázke prípustnosti dovolania uviedol:

«Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 OSP platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 OSP) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 OSP), ďalej ak je dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd buď v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie

prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu [§ 238 ods. 3 písm. a) OSP], alebo potvrdil rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté inak, než v prvšom rozsudku, pretože súd prvého stupňa bol viazaný právnym názorom súdu, ktorý prvšie rozhodnutie zrušil [§ 238 ods. 3 písm. b) OSP]. Osobitne však treba zdôrazniť, že v zmysle § 238 ods. 4 OSP dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených Zákonom o rodine, ibaže ide o rozsudok o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv, určení (popretí) otcovstva alebo o nezrušiteľné osvojenie.

V danom prípade dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu vydanému vo veci upravenej Zákonom o rodine. Keďže napadnutým rozsudkom bolo rozhodnuté o úprave práv a povinností k maloletému dieťaťu (pre čas do rozvodu manželstva), teda nie o niektorej z vecí, v ktorých Občiansky súdny poriadok, napriek tomu, že ide o vec upravenú Zákonom o rodine, výnimočne pripúšťa dovolanie, nejde o rozsudok, proti ktorému je dovolanie prípustné (viď § 238 ods. 4 OSP).

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 OSP (§ 242 ods. 1 OSP), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 OSP, ale sa ďalej zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) OSP (...). Treba dodať, že § 237 OSP nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj také rozhodnutia vo veciach upravených Zákonom o rodine, proti ktorým je dovolanie inak neprípustné.

S prihliadnutím na obsah dovolania, v ňom zvolenú argumentáciu a vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zameral na otázku, či v tej istej veci nebolo právoplatne rozhodnuté [§ 237 písm. d) OSP] a či postupom odvolacieho súdu nebola otcovi maloletej odňatá možnosť pred súdom konať, ak súdy nevykonali ním navrhnuté znalecké dokazovanie [§ 237 písm. f) OSP].

V doplnení dovolania otec maloletej namietal okrem iného, že konanie je postihnutou vadou podľa § 237 písm. d) OSP, keďže súdy pri rozhodovaní nezohľadnili právoplatné

rozhodnutie Okresného súdu okresu W., USA z 30. novembra 2001 č. CDDMOO1816, ktorým bola maloletá zverená do jeho výchovy. (...)

Vzhľadom k tomu, že medzi Slovenskou republikou a Spojenými štátmi americkými, z ktorých pochádza rozhodnutie, na ktoré sa odvoláva otec maloletej, nie je uzavretá dvojstranná medzinárodná zmluva, ktorá by upravovala uznanie rozhodnutia o rozvode manželstva a zverení dieťaťa do výchovy a tieto štáty nie sú spoločnými zmluvnými stranami ani mnohostrannej medzinárodnej zmluvy upravujúcej uznanie právoplatných cudzích rozhodnutí vo veciach manželských, potom rozhodnutia justičných orgánov cudzieho štátu vo veciach uvedených v § 1 zák. č. 97/1933 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov (ZMPS), rovnako ako cudzie súdne zmiery a cudzie notárske listiny v týchto veciach (ďalej len „cudzíe rozhodnutia“) majú v Slovenskej republike účinnosť, ak nadobudli právoplatnosť podľa potvrdenia príslušného cudzieho orgánu, a ak boli uznané slovenskými orgánmi (§ 63 ZMPS).

Z obsahu spisu vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky, iba ktorému (v čase rozhodovania o uznaní cudzieho rozhodnutia) patrilo vysloviť, že sa uznáva cudzie rozhodnutie vo veciach manželských (§ 67 ods. 2 prvá veta ZMPS), návrh otca maloletej na uznanie rozhodnutia Okresného súdu okresu W., USA z 30. novembra 2001, č. CDDMOO1816, ktorým bolo manželstvo M. V. a A. V., rozvedené a maloletá zverená do výchovy otca, rozsudkom z 28. apríla 2004 sp. zn. 4 Ur 1/2004 zamietol.

Keďže rozhodnutie cudzieho štátu, na ktoré poukazoval otec maloletej nebolo uznané postupom podľa § 67 ods. 1, 2 ZMPS, potom toto rozhodnutie nevytvára prekážku veci právoplatne rozhodnutej (rei iudicatae) pre konanie o úprave práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu pre čas do rozvodu manželstva (ku ktorému došlo rozsudkom Okresného súdu Žilina 28. februára 2003, č. k. 8 C 190/00-152, ktorý nadobudol právoplatnosť 15. októbra 2003). Konanie teda nie je postihnuté namietanou vadou podľa § 237 písm. d) OSP.

Z obsahu opravného prostriedku otca maloletej ďalej vyplýva, že v ňom okrem procesnej vady v zmysle § 237 písm. d) OSP súdom nižších stupňov vytyka, že pri rozhodovaní vo veci samej nezohľadnili to, k čomu podľa neho bolo potrebné prihliadnúť a nevykonali ním navrhnuté znalecké dokazovanie na preukázanie sporných skutočností, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie a vykonané dôkazy nesprávne hodnotili. Dovolací

súd sa preto v ďalšom zamerá na otázku, či dovolateľovi postupom odvolacieho súdu nebola odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP].

Podľa § 237 písm. f) OSP dôvodom, zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Pokiaľ ide o námietku dovolateľa týkajúcu sa nevykonania navrhnutého znaleckého dokazovania, rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 OSP, § 211 ods. 3 OSP). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom (viď aj R 37/1993, R 125/1999). V prejednávanej veci teda súdy nevykonaním dokazovania navrhnutým otcom, neodňali mu možnosť konať pred súdom.

Odňatie možnosti konať pred súdom nemožno vidieť ani v právnych záveroch, ku ktorým súdy dospeli pri posudzovaní návrhu na úpravu práv a povinností k maloletej, na ktorých súdy založili svoje rozhodnutia. Ustanovenia § 237 písm. f) OSP dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti s faktickou procesnou činnosťou súdu, nie však s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Samotné právne posúdenie veci je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nezakladá dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, pretože ním súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka. (...)

Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu nie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. d), f) OSP a nezistil ani to, že by konanie bolo postihnuté inou vadou uvedenou v § 237 OSP.

Keďže dovolanie otca maloletej smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný, dovolací súd ho odmietol podľa § 243b ods. 4 OSP a § 218 ods. 1 písm. c) OSP. Vecnú správnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia dovolací súd vzhľadom na neprípustnosť dovolania neskúmal.»

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa otázky prípustnosti dovolania v danej veci. Čo sa

týka tejto otázky, ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Pokiaľ sťažovateľ argumentoval v sťažnosti tým, že najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa ako neprípustné napriek tomu, že ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 157/06-55 z 29. marca 2007 jeho pôvodné rozhodnutie zrušil, a preto zastával názor, že ak by skutočne v tomto prípade dovolanie prípustné nebolo, ani ústavný súd by jeho skoršej sťažnosti nevyhovel, treba k tomu uviesť, že ústavný súd vo veci sp. zn. II. ÚS 157/06 skúmal postup najvyššieho súdu vo vzťahu k zastaveniu dovolacieho konania uznesením sp. zn. 3 Cdo 179/2005 z 21. septembra 2005 a nezaoberal sa, a ani mu nepatriło zaoberať sa, samotnou prípustnosťou dovolania a jej posudzovaním, pretože rozhodnutie o tejto otázke zveruje Občiansky súdny poriadok najvyššiemu súdu.

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľa a postupom najvyššieho súdu pri posudzovaní prípustnosti dovolania, sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 182/2007 z 26. októbra 2007 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2008